

“ልጄ! እንኳን አንተ፤ እኔም ባልተወለድኩ!”

የገጽ ገጽ

... ስሙን ሞት ይጥራውና እንኳን በአንደበቴ በህሊናዬ ሲንከላወስ እጅጉን የሚከሰኩሰኝ ያ! መናጢ፤ አናጢ፤ ግምባኛ፤ አትክልተኛ ነኝ፤ ባይ 'መጤ' የቀን ሠራተኛ ለካስ ዋናው ሙያው የጨለማ ሠራተኛ ኖሮ ወያኔዎች ኢትዮጵያን ወረው

መዲናቸንን ሲቆርጣጠሩ ይኸ ጎንግዳ ሰው ከምንጊዜው እንደ እስከት ተቀያይሮ፤ የቀን ቱታውን አውልቆ፤ ደርጅት ጠርንቆ፤ መትረየሱን ታጥቆ ሰፈራችንን ፊታውራሪ ሆኖ ሲያምሰን፤ ሲያተራምሰን ከረመ። አይ እኛ! ምንኛ ተላላዎች፤ ሰው አማኞች፤ የዋሆችም ኖረናል።

ይባስ ብሎ ለሥራ ኩባር ባላቸው የተከበሩ ጎረቤቶቻችንና የሰፈራችን አረጋጋዊያን፤ አባ ምንተሰኛና አማማ ገላጌ በትልቁ ግቢያቸው አስጠግተው እንዳቅሙ መጠነኛ ክፍል አክራይተው በናና፤ ጠላ ኩባሪው እየጠጡ፤ ወሬ እየለጠጡ፤ ዓመት ባል፤ አውዳ ዓመት እንደ ዘመድ፤ እንደ ሃገር ሰው የተገኘውን ሁሉ እኩል ተካፍለው፤ አክብረው ቢያናፋት 'ባለቃን ሆነና ለውለታቸው ምላሽ ግቢያቸውን በሙሉ ወርሶ እንርሱን ከከተማ ዳርቻ አልባሌ ቦታ ቀበሌ ቤት ጣላቸው። በዘመኑ ሰዎች ቋንቋ አፍ መፍታቱን ሲያስረግጡን ከጆሯችን አልፎ በአናታችን የገደል ማሚቶ እስኪያስተጋባ ያምባርቅብን ጀመር።

ምን ዓይነቱ የበላባትን ወጪት ሰባሪ፤ ያጎረሰውን እጅ ነካሽ! ተብሎ በሃሜት ተብጠጠጠ፤ ጉድም ተባለ፤ በዚህም አድራጎቱ የሰፈራችን ሕዝብ እርግማን፤ ሃዘንና የሚሳለሟት የጨርቆስ አድባር (ቆሌ) 'ምልጃ' ተነባብሮ መቅስፍት ሆኖት አንድ ዓመት አይደፍንም ሲባል እርሱ ግን ጭራሹን እየፋፋ፤ እየሰፋ የዝቋላን ተራራ አክሎ፤ አሥራ አሥር ዓመት አስቆጠረ። የሰፈራችን ሰው ግን በተገላቢጠሽ እርግማኑ እኛ ላይ 'ያረፈ' ይመስላል፤ ካመት ዓመት እየከሰሰ፤ እየጠቆርን፤ በሽታ እየሰረቀን፤ እየደቀቀን፤ ቀንና ሌሌት፤ ከረምትና በጋ፤ ሃያ አራት ዓመት ተፈራረቁብን።

ልጄ **ፋጉዌል!** የዚህን ግፊኛ ሰውና የዘመኑ ሰዎች በደል አንገብግቦህ ለተሰደድከው ስንቱን ልተርክልህ! ካሬ ይውጣ ብዩ እንጂ 'ለቀባሪው ማርዳት' ነው። ይኸው ዛሬ ሰፈራችን ጭር ብላለች። ስንቱን ኮረዳ፤ ጎረቤት አዋቅጠው፤ በየሰበቡ እየገረፉ፤ እያሰሩ፤ እየገደሉም አገሩን እንዲጠላ፤ አድርገው፤ ባገሬ እንዲህ ከምቀረድ፤ የሰው አገር አምራ፤ አፈር፤ ምስጢርም ይብላኝ ብሎ የተሰደደው ቁጥር ስፍር የለውም። ብዙ ስደተኞች የውቅያኖስ ላይ አደጋ፤ የዳር አውራ ቀለብ መሆናቸውን፤ በበረሃው ሃሩር ዝለው በባድ አገር አሸዋ ላይ አፈር ሳይለብሱ መቀረታቸውን እንዳይሰማ የለም እንሰሰማለን። የሰው አገር ሰዎችም ብዙ ጭካኔ የጣለባቸው፤ ለእናሽ፤ ለሰጋ ኩባር የሌላቸው ሰው እንደ ደሮ በቁሙ አስራ ሁለት እየበለቱ ኩላሊት፤ ጉበት፤ እንጀቱን ሁሉ ይሸቁጡብታል አሉ። መርዶ በየቀኑ ይደርሰናል፤ ሠፈራችን የሃዘን ድንኳን ሆኖ ከርማለች; አሁን ግን ማልቀስም፤ ድንኳን መትከልም አይትችሉም ተብለናል። መጪውን ማን ያውቃል! ያ **የእርሱ ከይሌ!** የሞተ ጊዜ ሁለት ሳምንት አገር ሕዝብ ማቅ አልብሰው፤ ሥራ አስፈጻሚው እምባ አምጣችሁ ታለቡ ተባለን። ልጄ አልቀሽህም አንድም ዘለላ ጠብ አላረኩም፤ ስንት እሚለቅሰላት እያለ። ግና አሁንም የሚገለን፤ የሚያስረገን፤ የሚያስድድን፤ አልጠፋም። ቀን አግኝተን፤ ቀን ሰጠናቸው ብዬም እፀፀታለሁ።

ይኸውልህ እድሜ ዘልዛላው እዚህ ዘመን ላይ አድርሰኛል። ያንተን ክፉ እንዳያሰማኝ፤ ሞቴን ብማጸንም አምላኬ እስካሁን አልሰማኝምና ከቆየሁ አይቀር ደግሞ ደጉን ያሰማኝ ዘንድ፤ የማይቻለውን ሁሉ ችግር እድሜየንና አበላዬን እቆጥራለሁ።

ይኸ ሰብስቦኛ በጨለማ የነገሰ 'የቀን ሰው' **ወዲ ሃብቶም** እንደ ወፍጮ ቤት ላምባ ጢስ የሚተፋ ባለሽራ መኪናውን ካልጠፋ ቦታ ትንሿ ቤታችን መዳረሻ መዳፍ በማትሞላ ቅንጣት በረንዳችን፤ በአናትህ ስጦ ማስጫና፤ በአባትህ ጸሃይ መሞቂያ ላይ አራጦ ይበግርብናል። ይባስ ብሎም ከመሸታ ቤት የቃረመውን መኪናውን ተገን አድርጎ ይሸናብን ጀመር፤ ለዚህ ሰውና ለመሰሉ ሁሉ የንቀታቸው፤ የብልግናቸው መጨርሻ የለውም። ክርፋቱ እያስመረረን በራችንን መክፈት እንሳቀቅ ነበር።

ታዲያ ይኸ ሁሉ ግፍ ላንድ ደካማ ጡረተኛ እጅግ ካቅም በላይ ነበር፤ ቀበሌ ተመላልሽ እዚያም ያሉት አብዛኛዎቹ 'ጠጉር ልውጥና' የዚሁ ሰው የቢጤዎች ናቸው ተስፋ መቁረጥን ተስፋ አድርጌ በሬን፤ እጫንም ዘግቻ ከረምኩ።

አንተ ገና ላቅመ አዳም ያልበቃህ ወንዱ ልጄ የተበገረውን መኪና ተደግፎ ቆመክ፤ አለዚያም ጎማ አስተነፈስ ብሎ ሆድ እቃውን አስተነፍሳለህ! እያለ ሲያሳድድህ ዋለ አደረም፤ በመጨረሻም ክፉ ቁመኛ ሰው ነበርና ደመ ከልብ እንዳትሆን ብለን በዘመድ ጓደኛ ጉትጓቶ ወደ ሌላ ሰፈር ተሸሽገህ ባጀህ። እግዚአብሄር ወሽመጡን ይቁረጥለትና ሽንጡን ቀስሮ ጠዋትና ማታም የኛን በር መጸዳጃ አድርጎት አረፈ። ምን ይደረግ ልጄ! ቀን የሰጠው ቅል ድንጋይ ይሰብራልና!

ከብዙ ጊዜም በኋላ አቅም፤ መላ፤ ደራሽ፤ ወገን፤ ፍትህ፤ መንግሥት ብናጣ የሚሻለው ስደት ነው ተብሎ አንዱ ልጄ ኃይዎትህን ታተርፍ ዘንድ ወደ ባዕድ አገር ተሰደድክ፤ እንደወጣህም ቀረህ፤ እኔም አልሸኘውህ፤ እስኪ ለቀነኞች ምድር ትስፋቸው። አቅጣጫህ ወደ ጸሃይ መውጫ ነው ስላሉኝ፤ ነጋ ጠባ ጀምበርን ልጄን አላየሽም ወይ ብዩ እጠይቃታለሁ። አንጋጥጨ፤ እይኔን በጭንቅ ጨፍግጤ፤ ቅንድቤን ባራቱ ጣጦች ከልዩ። ይሁንና ሳልፈልግ የምስማው የዚህኑ ምቀኛ የጥጋብ ዳናና ፤ ግሳት፤ ክበር፤ የመኪና ሩምታ ነው። አንተ ግና ድምጽህም፤ ጠረንህም የትየለሌ ያህል ራቀብኝ።

እኔም ቤቴን ዘግቻ አምላኬን በቁጣና በጸሎት ግራ ሳላጋባው አልቀረሁም። አንዴ ሞቴን እንዲያቀርብልኝ፤ ሌላ ጊዜ እድሜየን እንዲያረዝምልኝ ሰማጸነውና ሳጣውረው። ሞቴን የምመኘው፤ መደፈሬን፤ መዋረድን፤ ሃፍረቱን፤ ለማሳጠር ሲሆን እድሜዬን እንዲያረዝምልኝ የምሻው ደግሞ የነዚህን ክፍ ሰዎችና ዘመን የመጨረሻ ፍጻሜ ለአድንድ ሰዓት አንድኳ ፍሬ፤ መስከሬ ብሞት ነፍሴ ጽድቅን በምድር እንዳገኘች ስለምቆጥረው ነው።

አሁን ግን ሁሉ ነገር በዝቅፍ፤ ከልክ አልፏል፤ ካምላክ አቅም በላይም ሳይሆን አልቀረም፤ የግፉ የመከራ ዳራቻ የለውምና ምንም ነገር መጠይቅ አቁሚያለሁ፤ ደንዝዣለሁም ልበል? ሲያንሸግሽኝ የምጠይቀው፤ ሰጣ-ገባ የምሞግተው እራሴን ነው። ሁነኛ የሚባል ሰው እንደ ልብ አይገኛም አልፎ አልፎ እግር የጣለውን ሁሉ ብማጸንም የልብ የሚያደርስ የለም።

የአክስትህ ልጄ **ማንደፍሮ** ከወዲያኛው ሰፈር ደብዳቤህን በጓደኞቻህ ቤተሰቦች በኩል ደርሶ ሊያብልኝ መጣ በአንድ አጋጣሚ ከመጣ ወዲህ ተመላልሶ ይጠይቀኛል፤ ሳላሳዘነው አልቀረሁም መሰል፤ ምርቃቴንም ወደታል፤ 'ሳልወድ የምሰራውን ሃጢያት ይቀንስልኝ ይሆናል' ይለኛልም፤ ጎረቤት ግን ግልጥ ነግሮኝ አያውቅም።

ልጄ እንደበሬቱ ምርኩዜን ተደግጧል እስከ በር ብወጣ የመኪና ጎማ ስይሆን ሌላ ነገር ነበር ማስተነፈስ የምፈልገው! ግና ቁጭቱ እኔንው እንደ ቅንቀን እየበላ እንቅልፍ እየነሳ፤ በሽግግር፤ በሃሳብ እያከሳ የራሴን ገላ ይቀጣና ያኮስስ ጀመር። የቀኑ ሰዎች ግን ድንች እንደ ተጫነበት ኩንታል እየሰፋ፤ እየገዘፉ ናቸው።

እኒህ የዘመኑ ጠብቆሎች እንዲህ መሆናቸውን ገምተውን! እልክ እንኳ አይገባቸውም። ጭራሽ ንቀታቸው እንደ ቁርጥማት፤ ሁለመናየን ይጠዘጠዘኛል፤ እንደ ራስ ምታት፤ ይፈነክተኝ ጀመር። አለዚያም የጸሃይ መሞቂያየን፤ የሰጠ ማስጫችንን ተነጥቆ በረንዳዬ መሸኛ ሆኖ፤ በአገሬ ባዳ ሆኖ፤ ልጄን አሰድጄ ጉርምሰናዬን፤ ጅብዱዮን፤ ጀግንነቴን በህልሜም በእውኔም ወደ ኋላ አዝግማ እመኛለሁ፤ ባንድ ጎኔ ደቃቃ አልጋዬ (ቃሬዛዬ) ላይ ተጋድማ እያቃሰትኩ።

እናትህም የአንተ ፍጹም ትዝታ ህመምና ሰቀቀን ሆኖባት ብስጭት እንቅልፍ ነስቷት፤ አንድ ዓመት የአልጋ ቁራኛ ሆና ቆይታ ተገላገለች፤ በቅርቡ የጻፍከው ድብዳቤ ደርሶ የአክስትህ ልጅ 'ማንደፍር' ተጠርቶ አነበሰልኝ። ያንተንም ሃዘን፤ ብስጭት፤ ሰማሁ፤ እጅግ አዝኛለሁ አሁንም ግን በመንገድ ነህ አሉ ልጄ! ለመሆኑ ስደት ምን ያህል ይርቃል?

ልጄ ስንቱን አገር በርሃ ቋንጅተህ፤ ውሃ ቀዝፈህ ከገራችን ሰማይ መራቅህን ሳስብ ለሃዘኔ ወሰን የለውም። እናትህ ከማለፍ በፊት ጥፋቱ የኛ ነው ብላ እራሷን ስትወቅስ ቆየች፤ ቤታችንን፤ ሰፈራችንን ለቀን ብንሄድ ኖሮ ስደት አይሄድም ነበር ብላ ነው። የእርሷ ነገር የእኒህ የቀነኞች ግዛት እስከ አገር ቁጥ መሆኑን ባይገባት እኩ ነው። እኔም እስካሁን በጣር አለሁ። ተስፋዬ አንተ ነህና የፈቀድቅበት፤ ያቀድክበት ቦታ መድረስህን ሰምቶ እጩ ብዬ ዳግም ሃሳብ ላላነሳ ላልጥል በደስታ ባሸለብኩ፤ ወደ ማይቀርበት መንገዴ። ግና ሳስበው ሦስት ዓመት ተመንገጆ ማለት ለካ እንዲህ ረጅም እድሜ ነው፤ አንተን ያንቃቃሁበት እድሜ ከእኔም ሰባ ዘጠኝ ዓመት እንዲህ ረዝሞ ይሰማኛል። ታዲያ አሁንም አረብ አገር አስር ቤት ነህ ይሉኛል። እኛ የምንታሰርበት እስር ቤት ስፋቱን ሳስበው በቀጠት ዳር አገር ድረስ እስኪሰማ እቀጣጥራለሁ። ጎረቤቱ አብዱል ሳይሉኝ አይቀሩም፤ ካበድኩ ቆይቻለሁ። በማበዴ አክስትህ ልጄ 'ማንደፍር' በሳምንት ሁለትና ሦስት ጊዜ አምስትና አስር ደቂቃዎች ብቅ ብሎ ይጠይቀኛል። ይኸም ብርቅ ሆኖብኝ ሰዓቱን ሲያሳልፍ ወይም አልፎ አልፎ ሲቀር ይከፋኛል።

ማንደፍር ድርም 'ግብብ' ነው አሁን ደግሞ ብሰባታል፤ እየቀርብኩት ስመጣ ከውጭ ወሬ እጠይቀዋለሁ፤ ብዙ፤ ብዙ ሚስጥር ነገርም አያካፈለኝ ሌላ ሰው አገኝ ይመስል አደራ ትንፍሽ እንዳትል ብሎ ሹክ ይለኛል። እርሱ በሹኩታ ሲያወራ እኔን ሳል ይይዘኛል። እኔም የሆዴን አጫውተው ገባሁ።

አንድ አሳቻ ቀን ሞቅ ብሎት መጣና ወኔም የተላበሰ ይመስላል፤ እንደ ድርው በሹኩታታ ሳይሆን አንደበቱን ፈካ ዘለግ አድርጎ እንዲያ የደላው የተደላደለው የመሰለኝ ሰውዬ የሆድ ብሶቱን ዘረገፈልኝ። የቀን ውሎው ግን አስመስሎ ለመኖር የሚያደርገው እንጂ ፍጹም ደስተኛ እንዳልሆነ አረዳኝ፤ ጭራሽ በአንተም መሰደድ ቁጭት እንዳለው ገለጸልኝ። እኔም እንዴት ነው ይኸ ሰው ባለራዕዩ የሚሏቸው 'አስገዝተው ያጠመቁት' መስሎኝ ነበር 'ያባይ ቦንድ' አንድ ላምስት እያለ የቀበሌያችንን ቆሌ ሲያደነቁር ስሰማው ስለኖርኩ።

ታዲያ በዚያቸው ምሽት ደፍሬ ሰማህ ማንደፈር እውነትም እንደ ስምህ በምግባርህም ድፍረቱን ይስጥህና 'ጎማ ሳይሆን የዚያን ክፉ ሰው ፊኛ ና ትቢት አስተንፍስልኝ ለውለታህ ይህችን ቤቴን ላንተና ለልጄ እኩል የውርስ ኑዛዜ እጽፋለሁ አልኩት። እርሱም ሳያመነታ ተስማምቶ ፎክሮም ወጣ በቅጡ ደሃና እደር እንኳ ሳይለኝ። እኔ ደግሞ ፍትህ እርትህ ያየሁ ያህል ያንን ሌሊት የደስታ ሲቃ በሁለንተናዬ ሲያንዘፈዝፈኝ አደረጋ።

ያንን ሌሌት ደሜ በደም ስሬ በፍጥነት ሲራወጥ፤ ልቤ አለውትሮዋ እየተነሳች ስትፈጠረቅ፤ ትንፋሼ አቀበት እንደምወጣ ሲያጥጠኝ አደረጋ። እንዳይነጋ የለም ነጋ፤ ማልጄ ማንደፍርን ጠበቅሁት እርሱም በኩራት ጅብዱውን እስኪነግረኝ ቸኩሎ ከበር እየገፈተረኝ፤ እየደገፈኝም ወደ ጻዳ አመራን ዛሬ ግን ትናንታና ያየሁበት ድፍረት የለም፤ እንደ ድርው ያንሸካሸክ ጀመር፤ ቢሆንም አንዳች ገድል እንደሰራ ነው የሚተርክልኝ። ነገሩ ትንሽ ባዳ ቢሆንብኝም፤ የዘመኑ የውጊያ ስልት፤ እያለ ከታንክ እያሰበሰበ፤ ድምጽ አልባ 'የጦር ቀጠና ላይ'፤ ጠጠር ጠብ ሳይል፤ አንዳች ድምጽ/ኩቴ ሳይሰማ፤ በኮምፒውተር ገብቶ ጉድ አድረጉት ነው እኩ የሚለኝ። የታተመ እጥፍጣሬ ወረቀት ከግልገል ሱሪው አውጥቶ እየዘረጋጋ እያመላከተም ሲተርክልኝ፤ ማይጨው፤ ዶጋሌ፤ እምባለጌ በመንፈሴ እየተሳሉ የጦር ውሎ ውጊያ በምናቤ እያሰቃኝኝ ፍክራ ባይከጅለኝም አፌን ደም-ደም እያለው መንቀጥቀጥም ከጀለኝ። ይኸ መናጢ እርጅና አላሰናዝር ቢለኝ።

ታዲያ የነገሩን ጭብጥ ለመረዳት ህሊናዬና አቅሌ ነቅቶ ቢያዳምጥም በማንደፍር ታሪክ ውስጥ 'አንዳች ኮሽ' የሚል ነገር አልሰማ አለኝ፤ ቢሆንም መጨረሻውን ለማወቅ እየጓጓሁ እህ! እለው ጀመር። እንዲህም እያለ ለኔ እንዲገባ ቃል እየመረጠ ተረተልኝ። በያዘው ወረቀት ላይ የዚያ ክፉ ሰው ምስል (ፎቶ) በቁም ተገማሽሯል፤ ሆድ እቃው ላይ ጦር (ቀስት) ተነጣጥርበታል። በግርጌውና በዙሪያው በቀለም የተንቆጠቆጠ ጥፈሽ አጅቦታል። እያቃሰትኩ የሰውየውን ምስል በአውራጣቴ ድፍጥጥ፤ በሌባ ጣቴ እይኑን ጥንቁል እያደረግሁ፤ በጋዜጣ ወጥቶ ነው፤ አድራጊው ታውቋል? እያልኩ መልሱን ሳልጠባበቅ ደጋግማ ጠየቅሁት። መልሱ ግን ይበልጥ ግራ አጋባኝ። አይ አባባ ነገሩ እንደሚሉት አይደለምም አለኝ።

ትናንት ማታ ከዚህ እንደ ወጣሁ አንድ ሰውር 'ኢንተርኔት ቤት' (ኮምፒውተር ከፍቶ መሰሎቸ ከሸፈቱበት ጫክ (ደን) ተቀላቅዬ ገጠገጥኩበት! ቢለኝም፤ ባሩድ፤ ባሩድ አልሸት አለኝ። ቢሆንም እያከታተለ፤ ይኸው ይህ ታሪክና ፎቶ ግራፉ ዓለምን አዳርሶታል አለኝ። ዓይነቱ ስወዬ ግን ከነግሳንግስ መኪናው ከበሬና ከጎረቤታችን ፈቀቅ አላላም። አሁን በእውን ማርጅቴን አውቅሁት። ምን ይታወቃል እንዳፋ ያርግልንና ማንደፍር የሚለው መጣጣፍ እንደ ደብተራ ድግምት ሰውን ከነጤንሳው አኑር ፊኛውን፤ አሞቱን፤ ትቢቱን ያፍስ እንደሁ እስኪ መሸቶ እስኪነጋ እጠብቃለሁ።

ማንደፍር ግን እንዲህ አድርጎ ድል ያደረገውን መናጢ ሰው ጥላ እንኳ ፈርቶ ከቤት ሲወጣ እንዳይታይ እንደኔው ቤት ተዘግቶበት ሲንቆራጠጥ ውሎ ከ እኩሉ ቀን በኋላ መኪናዋ ከሄደች ግማሽ ሰዓት ቆይቶ ተፈትልኮ ወጣ።

የነገረኝን ሁሉ መላልሽ ባስበው እንደ ጉም አልጨበጥህ አለኝ እንደገናም ሌላ ሃሳብ ማውጠንጠን ጀመርኩ፤ አለዚያም ቀኑ እንዴት ውሎ ይመሻል። እንግዲህ ልጄ ያለህኝ። የመጨረሻ ተስፋዬ አንተ ብቻ ነህ።

እነሆ ማንደፍር ካየሁት ሦስት ቀን አለፈ በነገረኝ ጅብዱ፤ በነፈስ አጥፊነት ወይም ነፍስ ሊያጠፋ ህልም ካዬ ጋር ሻይ አብሮ በመጠጣት በሚለው የዘመኑ 'ሽብርተኛ' አዋጅ 'አድሜ ልክ' ተፈርዶበት ይሆን ብዬ ስጋት ገባኝ። መቸስ የቀኑ ሰው ሰብ ፍለጋ እንደ አህያና ጅቧ ሳታመካኝ ብላኝ አይነት የወንዙ ዳርቻ ገጠመኝ ዓይነት አይደለ።

ይባስ ብሎ ሰሞኑን በሰፈራችን አለውትሮው ለቅሶ በርክቷል፤ የብዙ የሰው ድምጽ ኡ ኡ ታ!፤ ምሬት የተቀላቀለበት ጩኸት ከርቀት በያደባባይ እስማለሁ፤ ለኔ ግን ማንም መቶ የነገረኝ የለም፤ በመንፈሴም በህልሜም ፍራት፤ ፍራት ይለኛል፤ አንዳች ድንጋጤ በውስጤ ይሰማኛል፤ እንዲያው በደህና ትሆን ልጄ? እንደዚህ በአይኔ ላይ ውል ብለህብኝ አታውቅም፤ ደግሞም ክፉ፤ ክፉውን የጭንቀት ልቦናዬ ሹክ እያለ ሆደ ባሻ አድርጎኛል፤ እምባየም ሳላስበው በጉንሬጮቻ ይወርዳል፤ እር ለመሆኑ ያለፍክበት፤ ያለህበት አገር፤ ሊሊያየሰምን ደብብ አፍራቃ ከጠቢያ ስንት ጀምበር ይርቃል? እንዲህ ሄደህ፤ ሄደህ፤ እስካሁንም አልደርስ ያልክት!

በደማችን! ሜዲቲሬንያንም ቀህባህር ሆነች።

ዓረመኔው የወያኔ ኃርነት ትግራይ ቡድን ለኢትዮጵያ ሕዝብ ያለው ጥላቻና የፈጸመው ግፍ፣ ወንጀል ከአይሲስ አሸባሪ ቡድን አሥር እጅ ይበልጣል። አይሲስ ለዓለም አቀፍ የውንብድና ፕሮፓጋንዳው ሲል በእጁ የወደቁትን 'ሰላሳ' ኢትዮጵያዊ ወገኖቻችንን በአረመኔያዊ ጭካኔ ገድሏል። አረመኔው የወያኔ 'መንግስታዊ አሸባሪ' ደግሞ ኢትዮጵያንና ሕዝቦቿን ካገተበት ሃያ አራት ዓመት ጀምሮ፤ በብዙ ሚሊዮን የሚቆጠሩ ወገኖቻችንን በግፉ ገድሏል፤ አስረድሏል፤ አስደዷል ወደፊቱም ከዚህ በባሰ ይቀጥላል እድሜውን ባንድ ላይ ተነስተን ካላሳጠርነው በስተቀር።

ወገን! የጠላትህን፣ የወያኔን ፍጹም አረመኔያዊ ልክ ጠንቅቀህ እወቅ! በኢትዮጵያ ሕዝብ ላይ **ኒዩክሊር ቦምብ** እስከ ማፈንዳት የማይመለስ ዓለም ያላወቀበት የአይሲስ የመጨረሻው ደረጃ ነው። አጋጣሚ ስታገኝ አትማረው! አንድ ሁን! ድል የሕዝብ ነው!!!